28.

Hujus voluminis foll. 151–188. *Vishṇusahasranáma-kathanam,* enumerationem mille Vishnuis nominum, particulam Ánuṣásanikaparvanis, quae in editione Calc. inde a dist. 6936 usque ad dist. 7078 legitur, continent. Praemissa sunt haec: यस्य स्मरणमात्रेण जन्मसंसारबंधनात् । विमुच्यते नमस्तस्मै विष्णवे प्रभविष्णवे ॥१॥ नमः समस्तभूतानामादिभूताय भूभृते । अनेकरूपरूपाय विष्णवे प्रभविष्णवे ॥२॥ Post dist. 17 haec inseruntur: श्रीवेदव्यास उवाच ॥ ओं । अस्य श्रीविष्णोर्दिव्यसहस्रनामस्तोत्रमालामंत्रस्य श्रीभगवान्वेदव्यास ऋषिरनुष्टुप् छंदः । श्रीकृष्णः परमात्मा देवता । आत्मयोनिः स्वयंजातः (7055) इति बीजं । देवकीनंदनः स्रष्टा (ibid.) इति शक्तिः । उद्भवः क्षोभणो देवः (6990) इति परमो मंत्रः । शंखभृन्नंदकी चक्री (7056) इति कीलकं । त्रिसामा सामगः साम (7011) इति कवचं । शार्ङ्गधन्वा गदाधरः (7056) इत्यस्त्रं । etc. quae cum iis, quae et Bhagavadgítae et aliis libris praemittuntur, consentiunt, et maximam partem ad mysticam legendo praemittendam meditationem pertinent. In fine laudes Vishnuis sequuntur, ita incipientes: पद्मपत्र विशालाक्ष पद्मनाभ सुरोत्तम । भक्तानामनुरक्तानां त्राता भव जनार्दन ॥ quae sollenni carminis ipsius praeconio terminantur. Pictura III. Vishṇum a Lakshmi adoratum super Ṣesha serpente requiescentem ex ejusque umbilico Brahmanem provenientem repraesentat. (Mill 112[b].)

29.

Hujus voluminis folia 130–161. eadem continent. (Mill 111[b].)

30.

Folia 52–96. *Vishṇusahasranáma,* Vishnuis mille nomina, qualia in Mahábhárata leguntur, cum commentario *Ṣankarácháryae* attributo. Incipit:

सच्चिदानंदरूपाय कृष्णायाक्लिष्टकारिणे ।
नमो वेदांतवेद्याय गुरवे बुद्धिसाक्षिणे ॥१॥
सहस्रमूर्ध्नः पुरुषोत्तमस्य सहस्रनेत्राननपादबाहोः ।
सहस्रनामस्तवनं प्रशस्तं निरुच्यते जन्मजरादिशांत्यै ॥४॥

Auctor non modo singula verba accurate explicat, sed etiam locis e libris sacris, imprimis Vishṇupuráṇa, desumtis, illustrat.

Libellus anno 1782 a Bhúdeva exaratus est. (Walker 179[b].)

31.

Lit. Devan. Charta Ind. Foll. 220. Long. 10. Lat. 6. Linn. usque ad fol. 151. 13, postea 12.

Áṣvamedhikaparvan, Jaimini auctori tributum, quo libro equi sacrificium a Yudhishṭhira factum sexaginta octo capitibus describitur. Incipit: जनमेजय उवाच ॥ कथं युधिष्ठिरः प्रीतो मम पूर्वपितामहः । हयमेधं क्रतुवरं चक्रे बंधुसमन्वितः ॥ जैमिनिरुवाच ॥ शृणु राजन् प्रवक्ष्यामि धर्मराजस्य चेष्टितं । दिवं पितामहे याते धर्मपुत्रोऽतिदुःखितः ॥ यदृच्छया च संप्राप्तं व्यासं पप्रच्छ सादरं । केनोपायेन मे ब्रह्मन् गोत्रवध्याकृतं भयं ॥ ध्रुवं विनाशमाप्नोति तन्मे ब्रूहि तपोधन ।. Narratio a quarto decimo Mahábhárátae libro omnibus rebus differt; quae enim ibi obiter tractantur, hic summas partes agunt. Totum vero trifariam dispertiri potest. 1. Quomodo equus sacer a Bhímasena, Vṛishaketu, Meghavarṇa vi et armis Yauvanáṣvae regi ereptus sit. 2. De eodem equo cum Anuṣálva (Daityarája) certamen. 3. Equus quum terras peragrandi causa emissus esset, cum variis regibus, qui illum retinere volunt, Arjunae et comitum pugnae. Praeterea duo episodia majora inserta sunt. 1. De Kuṣa et Lava, Rámae filiis, c. 25–37. 2. Narratio de Chandrahása, Keralorum regis filio, c. 51–59.

Codex anno 1791 nitide et satis accurate exaratus est. (Walker 202.)

32.

Lit. Devan. Charta Ind. Foll. 153. Long. 13. Lat. 5. Linn. 10.

Idem liber. Hic codex capita 67 tantum continet. A medio enim capite 65 usque ad finem capitis 66 alter ab altero discrepat. De codice Berolinensi vide Weber Catal. p. 111. de versione Canarensi Wilson Mack. C. II. p. 2.

Codex anno 1809 exaratus est. (Wilson 106.)

33.

Foll. 222–233. preces *Vaishṇaví anusmṛiti* (recordatio Vishnuitica) appellatas continent. Eae preces ad obtinendam beatitudinem a morituris repetendae sunt. Iis quae in fine subscripta sunt (इति श्रीमहाभारते शांतिपर्वणि शतसहस्रयां संहितायां विष्णुधर्मोत्तरे अनुस्मृतिः समाप्ता), e Mahábhárata libellum desumtum esse declaratur, equidem locum frustra quaesivi. Colloquii personae sunt Ṣatáníka, Ṣaunaka—Nárada, Bhagaván. Precum formula a Vishnue cum Nárada communicata ita incipit: ओं नमो भगवते वसुदेवाय ॥ अनंतं शाश्वतं देवमव्यक्तं पुरुषोत्तमं । प्रपद्ये प्रांजलिर्विष्णुमच्युतं परमेश्वरं ॥ Pictura V. principes duos, alterum demissis oculis in solio sedentem, laeva manu sertum, quod temporibus nostris rosarium vocatur, tenentem, alterum coram hoc manibus junctis adorantem repraesentat. (Mill 112[d].)